on wägga kallid tootussed pühha kirja sees, ja kes need tootussed miksti ei panne, ei holi se Jummalast, kes neid annud, ja teeb ennesele kahjo, kellele nemmad antud. Jubba Öppet. san. 14, 31. on öölдud: „Kes waeste peäle armo heidab, se auustab Jummalat," ja 19, 17. „Kes kehwa peäle armo heidab, se laenab Jehowale, ja Se tassub temma kätte, mis ta head teinud." Kui siis ükski kehwa so ukse ette, ehk so tuppa tulleb, ja ande so käest pallub, se siis on, nago tõstaks Jummal isse kät, ja ütleks: Laene mulle, ni paljo kui so joud annab, ma tahhan sulle kätte tassuda ommal aial, ja ei pea sinna kassustke ilma jäma. Ja sinna tahhaksid omma Issandale, omma Lojale wastase melega kelata, mis Ta so käest pallub? Mis saab Temma kül ütlema, kui se suur kättetassumisse pääw kä? — Ei sa sulle mitte kättemaksmatta jäma; küllab Temma sulle tassub, et sul iggawesseks aiaks sest koormast kanda. Ni pea kui sind kutsutakse ommast waesussest anda ja ennast kullutada Jummala rigi pärrast siin Ma peäl, et waeste innimeste hinged saaksid peäsema sest patto umne ja waimolikko pimmedusse wägga surest õnnetussest, kelles ni mitto tuhhat kord tuhhat ristirahwas ja pagganad alles maggamas kui surno-haudade sees; ikka siis Jummal isse on omma kät so wasto wäljasirr tamas, sulle ütteldes: Laena mulle, ma tahhan sulle tõeste jälle kätte maksta. Agga sinna põrad amma silma Ta peält ärra, ja ei tahha, ja põrad Jummalale, omma Issandale selga? Oh sinna jölle innimenne! Teeksid sa ühhe ilmalikko kunningale nenda, eks naene ja lapsed ei saaks ärraehmatama ja kät kokkolõma ja ütlema: Armas issa, mis so meles, et sa sedda teed, ni sure herra wasto? wata, nüüd sa olled meid keik õnnetumaks teinud, ei temma meid wist ial ei unnusta! — Agga — kui ükski ilmalik kunnin-